



MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 179 (XXIII) — Nr. 590

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 22 august 2011

SUMAR

	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 711 din 31 mai 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3 alin. (1) și (2) din Legea recunoștinței față de eroii-martiri și luptătorii care au contribuit la victoria Revoluției române din decembrie 1989, precum și față de persoanele care și-au jertfit viața sau au avut de suferit în urma revoltei muncitorești anticomuniste de la Brașov din noiembrie 1987 nr. 341/2004	2–4
Decizia nr. 725 din 2 iunie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2009 privind unele măsuri financiar-bugetare	4–6
Decizia nr. 726 din 2 iunie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar pentru perioada mai—decembrie 2009	6–8
Decizia nr. 744 din 2 iunie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 166 alin. (4) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii	8–9
Decizia nr. 757 din 7 iunie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. I și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente	9–12
Decizia nr. 790 din 16 iunie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1) și art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă	12–14
Decizia nr. 911 din 5 iulie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 103 alin. (8) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice	14–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 711**

din 31 mai 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3 alin. (1) și (2) din Legea recunoștinței față de eroii-martiri și luptătorii care au contribuit la victoria Revoluției române din decembrie 1989, precum și față de persoanele care și-au jertfit viața sau au avut de suferit în urma revoltei muncitorești anticomuniste de la Brașov din noiembrie 1987 nr. 341/2004

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Simina Gagu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 3 alin. (1) și (2) din Legea recunoștinței față de eroii-martiri și luptătorii care au contribuit la victoria Revoluției române din decembrie 1989, precum și față de persoanele care și-au jertfit viața sau au avut de suferit în urma revoltei muncitorești anticomuniste de la Brașov din noiembrie 1987, nr. 341/2004, excepție ridicată de Constantin Camburu în Dosarul nr. 34.179/212/2009 al Judecătoria Constanța — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 24 iunie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 34.179/212/2009, **Judecătoria Constanța — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3 alin. (1) și (2) din Legea recunoștinței față de eroii-martiri și luptătorii care au contribuit la victoria Revoluției române din decembrie 1989, precum și față de persoanele care și-au jertfit viața sau au avut de suferit în urma revoltei muncitorești anticomuniste de la Brașov din noiembrie 1987 nr. 341/2004**, excepție ridicată de Constantin Camburu într-o cauză având ca obiect o acțiune în constatare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că, prin Legea nr. 42/1990 pentru cinstirea eroilor-martiri și acordarea unor drepturi urmașilor acestora, răniților, precum și luptătorilor pentru victoria Revoluției din decembrie 1989, s-au acordat persoanelor care au participat la

Revoluția din 1989 titluri de revoluționari, recunoscându-li-se astfel, dreptul la onoare. Legea nr. 341/2004 permite doar preschimbarea titlurilor vechi, acordate în baza Legii nr. 42/1990, iar nu acordarea unor titluri noi, astfel încât persoanele care nu au solicitat din motive obiective acordarea de titluri de revoluționar potrivit Legii nr. 42/1990 nu pot obține titluri în baza Legii nr. 341/2004.

Judecătoria Constanța — Secția civilă își exprimă opinia în sensul caracterului întemeiat al excepției de neconstituționalitate, raportat la art. 16 alin. (1) din Constituție. Instanța judecătorească constată că nu există nicio rațiune pentru care persoanele care nu au obținut titluri de recunoaștere a calității de luptător în baza Legii nr. 42/1990, să nu poată obține, în prezent, o asemenea recunoaștere din partea acelorași organisme abilitate ale statului, în mod similar persoanelor care au acționat până în momentul abrogării respectivei legi. Or, se poate observa că fiecare dintre aceste categorii de persoane se află în aceeași situație, aceea de luptător al Revoluției din 1989, astfel că și tratamentul juridic aplicabil acestora trebuie să fie egal sau cel puțin inegalitatea să fie justificată pe baze obiective. Pe de altă parte, instanța judecătorească apreciază că excepția de neconstituționalitate invocată este neîntemeiată în raport cu dispozițiile art. 30 alin. (6) din Constituție. Lipsirea petentului de un titlu care se acordă participanților la evenimente ce au marcat istoria țării nu are semnificația încălcării dreptului la onoare.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale, deoarece nerespectarea termenelor instituite de Legea nr. 42/1990 constituie o lipsă de diligență a titularului dreptului, ce nu poate fi invocată ca argument pentru a susține încălcarea principiului nediscriminării.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 3 alin. (1) și (2) din Legea recunoștinței față de eroii-martiri și luptătorii care au contribuit la victoria Revoluției române din decembrie 1989, precum și față de persoanele care și-au jertfit viața sau au avut de suferit în urma revoltei muncitorești anticomuniste de la Brașov din noiembrie 1987 nr. 341/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 654 din 20 iulie 2004, prevederi care au, în prezent, următorul conținut: „(1) Pentru cinstirea memoriei celor care și-au jertfit viața și în semn de grațitudine față de cei care au luptat pentru victoria Revoluției române din decembrie 1989, se instituie următoarele titluri:

a) *Erou-Martir al Revoluției Române din Decembrie 1989* — atribuit celor care s-au jertfit în lupta pentru victoria Revoluției române din decembrie 1989 sau au decedat în legătură cu aceasta;

b) *Luptător pentru Victoria Revoluției din Decembrie 1989:*

1. *Luptător Rănit* — atribuit celor care au fost răniți în luptele pentru victoria Revoluției din decembrie 1989 sau în legătură cu aceasta;

2. *Luptător Reținut* — atribuit celor care au fost reținuți de forțele de represiune ca urmare a participării la acțiunile pentru victoria Revoluției;

3. *Luptător Remarcat prin Fapte Deosebite* — atribuit celor care, în perioada 14—25 decembrie 1989, au mobilizat și au condus grupuri sau mulțimi de oameni, au construit și au menținut baricade împotriva forțelor de represiune ale regimului totalitar comunist, au ocupat obiective de importanță vitală pentru rezistența regimului totalitar și le-au apărat până la data judecării dictatorului, în localitățile unde au luptat pentru victoria Revoluției române din decembrie 1989, precum și celor care au avut acțiuni dovedite împotriva regimului și însemnelor comunismului între 14—22 decembrie 1989;

c) *Participant la Victoria Revoluției Române din Decembrie 1989* — calitate onorifică.

(2) *Titlurile instituite la alin. (1) se vor acorda în condițiile prezentei legi, avându-se în vedere calitățile și titlurile atestate, potrivit Legii nr. 42/1990 pentru cinstirea eroilor-martiri și acordarea unor drepturi urmașilor acestora, răniților, precum și luptătorilor pentru victoria Revoluției din decembrie 1989, republicată, cu modificările și completările ulterioare.*”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textele de lege criticate încalcă dispozițiile din Constituție cuprinse în: art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi a cetățenilor și art. 30 alin. (6) privind limitele libertății de exprimare.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile legale supuse controlului de constituționalitate stabilesc categoriile de titluri pentru cinstirea memoriei celor care și-au jertfit viața și în semn de grațitudine față de cei care au luptat pentru victoria Revoluției române din decembrie 1989, care se acordă avându-se în vedere calitățile și titlurile atestate potrivit Legii nr. 42/1990, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 198 din 23 august 1996. Așadar, prevederile legale criticate nu se referă la acordarea unor noi titluri sau calități de revoluționar, ci, astfel cum rezultă și din art. 7 din Normele metodologice de aplicare a Legii recunoștinței față de eroii-martiri și luptătorii care au contribuit la victoria Revoluției române din decembrie 1989 nr. 341/2004, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.412/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I,

nr. 836 din 10 septembrie 2004, vizează doar preschimbarea certificatelor doveditoare emise în perioada 1990—1997.

Această soluție legislativă nu poate fi considerată contrară dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Constituție, din moment ce se aplică tuturor destinatarilor normei, fără a institui privilegii sau discriminări pe considerente arbitrare.

Pe de altă parte, Curtea observă că persoanele care nu au depus cerere pentru dobândirea calității sau titlului de revoluționar în termenul legal, prevăzut de Legea nr. 42/1990 și prelungit succesiv, sunt, fără îndoială, într-o situație obiectiv diferită de cea în care se află persoanele care au făcut demersurile necesare obținerii unei asemenea atestări.

Or, așa cum a statuat Curtea Constituțională în jurisprudența sa (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 168 din 10 decembrie 1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 77 din 24 februarie 1999, Decizia nr. 231 din 25 mai 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 561 din 24 iunie 2004), este admisibilă diferența de tratament juridic pentru situații diferite, când aceasta se justifică în mod rațional și obiectiv. În același sens este și jurisprudența constantă a Curții Europene a Drepturilor Omului, care, pe baza art. 14 din Convenție, a statuat că discriminarea înseamnă a trata diferit, fără o justificare obiectivă și rezonabilă, persoane aflate în situații relevant similare. O diferență de tratament nu are nicio justificare obiectivă și rezonabilă, dacă aceasta nu urmărește un scop legitim sau dacă nu există un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele utilizate și scopul vizat (a se vedea, spre exemplu, Hotărârea pronunțată în Cauza *Şerife Yiğit contra Turciei*, 2010, paragrafele 68 și 69).

De altfel, Curtea a statuat constant în jurisprudența sa, de exemplu în Decizia nr. 253 din 15 iunie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 728 din 12 august 2004, că „exercitarea unui drept de către titularul său nu poate avea loc decât cu respectarea anumitor exigențe legale, între care și stabilirea unor termene, după a căror expirare valorificarea respectivului drept nu mai este posibilă”. În aceste condiții, recunoașterea calității prevăzute de lege și, ca urmare a recunoașterii acestei calități, acordarea unor drepturi, nu pot avea loc *sine die*, stabilirea unui termen pentru exercitarea acestui drept fiind necesară pentru instituirea și menținerea stabilității și securității raporturilor juridice civile și a ordinii de drept, specifice unui stat democratic. Lipsa de diligență a persoanei îndreptățite nu se poate constitui într-un argument pentru a susține încălcarea principiului nediscriminării între persoanele care își exercită dreptul subiectiv în limitele termenului stabilit și cele care, neglijând prevederile legale, sunt în situația de a fi pierdut posibilitatea exercitării dreptului. În acest sens, Curtea s-a pronunțat prin Decizia nr. 889 din 10 iulie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 593 din 7 august 2008.

Totodată, Curtea a reținut că nu constituie o discriminare, faptul că, prin aplicarea unor prevederi legale, anumite persoane pot ajunge în situații defavorabile, apreciate ca atare prin prisma propriilor lor interese subiective; a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 16 din 9 februarie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 136 din 1 aprilie 1999.

Cât privește invocarea dispozițiilor art. 30 alin. (6) din Constituție, Curtea constată că prevederile legale criticate nu pot fi considerate ca aducând atingere normelor constituționale menționate, din moment ce între soluția legislativă privind preschimbarea certificatelor de revoluționar și libertatea de exprimare, care trebuie exercitată în limitele prevăzute de Legea fundamentală, nu există nicio legătură.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3 alin. (1) și (2) din Legea recunoștinței față de eroii-martiri și luptătorii care au contribuit la victoria Revoluției române din decembrie 1989, precum și față de persoanele care și-au jertfit viața sau au avut de suferit în urma revoltei muncitorești anticomuniste de la Brașov din noiembrie 1987 nr. 341/2004, excepție ridicată de Constantin Camburu în Dosarul nr. 34.179/212/2009 al Judecătoriei Constanța — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 31 mai 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Simina Gagu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 725

din 2 iunie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2009 privind unele măsuri financiar-bugetare

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. IV, art. V și art. VI din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2009 privind unele măsuri financiar-bugetare, excepție ridicată de Sidon Musca în Dosarul nr. 1.644/117/2010 al Tribunalul Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.174D/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune să se facă apelul și în Dosarul nr. 4.124D/2010, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2009 privind unele măsuri financiar-bugetare, excepție ridicată de Ioan Chiorean în Dosarul nr. 2.201/85/2009 al Curții de Apel Alba Iulia — Secția pentru conflicte de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în Dosarele nr. 2.174D/2010 și nr. 4.124D/2010, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea dosarelor.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 4.124D/2010 la Dosarul nr. 2.174D/2010, care este primul înregistrat.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca devenită inadmisibilă, sens în care arată că textele de lege criticate au avut o aplicare limitată în timp, astfel că în prezent nu mai sunt în vigoare.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin Încheierea din 22 aprilie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.644/117/2010, **Tribunalul Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. IV, art. V și art. VI din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2009 privind unele măsuri financiar-bugetare.**

Excepția a fost ridicată de Sidon Musca cu prilejul soluționării unei cauze civile având ca obiect recalcularea pensiei.

Prin Încheierea din 4 octombrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 2.201/85/2009, **Curtea de Apel Alba Iulia — Secția pentru conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2009 privind unele măsuri financiar-bugetare.**

Excepția a fost ridicată de Ioan Chiorean cu prilejul soluționării recursului formulat împotriva Sentinței civile nr. 115/2009, pronunțată de Tribunalul Sibiu în Dosarul nr. 2.201/85/2009.

În motivarea excepției de neconstituționalitate Sidon Musca susține, în esență, că textele de lege criticate contravin dispozițiilor art. 1 alin. (5), art. 16 alin. (1), art. 41 alin. (2), art. 47 alin. (1) și (2), art. 53 alin. (1), art. 61 alin. (1), art. 102 alin. (1) și art. 115 alin. (1) din Constituție. În acest sens, arată că, prin neaplicarea Legii nr. 218/2008, care este o lege reparatorie pentru cei care au muncit în locuri de muncă încadrate în grupele I și II, destinatarii acestui act normativ sunt discriminați, fiindu-le afectat totodată dreptul la pensie și dreptul la un nivel de trai decent.

În Dosarul nr. 2.201/85/2009 al Curții de Apel Alba Iulia — Secția pentru conflicte de muncă și asigurări sociale, Ioan Chiorean critică dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 209/2008, ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 4/2009, precum și ale art. IV și V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2009. În acest sens, arată că dispozițiile de lege amintite sunt neconstituționale, întrucât stabilesc o valoare a punctului de pensie mai mică decât cea prevăzută prin Legea nr. 250/2007.

Tribunalul Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată.

Curtea de Apel Alba Iulia — Secția pentru conflicte de muncă și asigurări sociale consideră că, dintre dispozițiile de lege criticate, singurele care au legătură cu soluționarea cauzei, fiind totodată în vigoare, sunt prevederile art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2009. Referindu-se la aceste prevederi de lege, arată că acestea sunt constituționale, sens în care arată că legiuitorul este în drept să stabilească conținutul, condițiile și limitele acordării dreptului la pensie.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile de lege criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele de vedere solicitate asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Potrivit încheierii de sesizare, pronunțată în Dosarul nr. 1.644/117/2010 al Tribunalului Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. IV, art. V și art. VI din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2009 privind unde măsurii financiar-bugetare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 919 din 29 decembrie 2009. Curtea constată, însă, că, în realitate, autorul excepției, Sidon Musca, formulează critici numai în ceea ce privește dispozițiile art. V din ordonanța amintită.

În schimb, deși Ioan Chiorean critică mai multe acte normative și mai multe prevederi ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 114/2009, Curtea de Apel Alba Iulia — Secția

pentru conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională doar cu prevederile art. V din această ordonanță.

Prin urmare, Curtea urmează a se pronunța numai asupra acestor dispoziții de lege.

Art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2009 are următoarea redactare: „*Articolul II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 209/2008 pentru modificarea Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 826 din 9 decembrie 2008, aprobată prin Legea nr. 155/2009, se modifică și va avea următorul cuprins:*

«*Art. II. — (1) Prevederile art. 165¹ din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, cu modificările și completările ulterioare, astfel cum au fost modificate prin prezenta ordonanță de urgență, se aplică începând cu data de 1 ianuarie 2011, prin acordarea diferenței dintre punctajul mediu anual rezultat în urma majorării efectuate conform prevederilor Legii nr. 218/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, cu modificările ulterioare, și cel acordat conform Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 100/2008 pentru completarea Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, aprobată prin Legea nr. 154/2009.*

(2) Punctajul mediu anual calculat conform prevederilor alin. (1) se adaugă la punctajul mediu anual convenit sau aflat în plată în luna decembrie 2010.

(3) În situația în care cuantumul pensiei aferent punctajului mediu anual rezultat în urma aplicării prevederilor alin. (2) este mai mic decât cel convenit sau aflat în plată, se menține cuantumul convenit ori aflat în plată până la data la care, prin aplicarea formulei de calcul prevăzute de lege, se va obține un cuantum al pensiei mai mare.

(4) Drepturile de pensie rezultate în urma aplicării prevederilor alin. (1) și (2) se acordă beneficiarilor începând cu luna ianuarie 2011.»”

Autorii excepției consideră că aceste prevederi de lege încalcă următoarele dispoziții din Constituție: art. 1 alin. (5) privind respectarea legilor și a supremației Constituției, art. 15 privind universalitatea, art. 16 referitor la egalitatea în drepturi, art. 41 alin. (2) privind dreptul salariaților la măsuri de protecție socială, art. 44 privind dreptul de proprietate privată, art. 47 alin. (2) referitor la dreptul la pensie, art. 53 alin. (1) privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți, art. 61 alin. (1) privind Parlamentul, ca unică autoritate legiuitoare a țării, art. 102 alin. (2) referitor la rolul Guvernului, art. 114 privind angajarea răspunderii Guvernului, art. 115 referitor la delegarea legislativă și art. 136 privind proprietatea.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că reglementarea criticată a mai constituit obiect al analizei instanței de contencios constituțional, atât cu privire la art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2009, cât și cu privire la art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 209/2008, care, anterior, amănau aplicarea art. 165¹ din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 140 din 1 aprilie 2000, la data de 1 ianuarie 2010.

Astfel, prin Decizia nr. 1.278 din 12 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 808 din 3 decembrie 2010, Decizia nr. 1.541 din 25 noiembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 30 din 13 ianuarie 2011, și Decizia nr. 1.653 din 16 decembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 134 din 22 februarie 2011, Curtea arăta, în esență, că persoanele care au ieșit la pensie se află în situații obiectiv diferite, în funcție de momentul deschiderii dreptului la pensie. Cu toate acestea,

legiuitorului, observând existența anumitor situații inechitabile între persoane care au desfășurat munca în condiții asemănătoare, a instituit, prin prevederile de lege criticate, măsuri reparatorii. Totodată însă legiuitorul este suveran să decidă asupra momentului intrării în vigoare a acestor măsuri reparatorii. Astfel, nu poate fi reținută critica referitoare la încălcarea principiului egalității în drepturi.

În aceleași timp, prin aceleași decizii, Curtea avertiza că „prorogarea repetată a intrării în vigoare a prevederilor art. 165¹ din Legea nr. 19/2000 nu este de dorit, întrucât ar putea înfrânge, în final, chiar esența dreptului la pensie, ceea ce este inadmisibil”.

Analizând criticile ce priveau atât încălcarea dreptului la pensie, cât și legitimitatea reglementării pe calea ordonanței de urgență a amânării punerii în aplicare a art. 165¹ din Legea nr. 19/2000, Curtea arăta că „o afectare — negativă — a dreptului la pensie în sensul art. 115 alin. (6) din Constituție poate avea loc doar când asemenea prorogări îndeplinesc cel puțin două condiții, și anume: devin o regulă pentru legiuitorul delegat, fără a exista o justificare obiectivă și rezonabilă, și ating substanța dreptului la pensie; însă, în cazul de față, se constată că, în mod excepțional, aplicarea măsurii de recalculare a fost prorogată, ca urmare a situației economice a țării, fără a afecta dreptul la pensie în esența sa”.

În ceea ce privește susținerea referitoare la încălcarea rolului Parlamentului, ca unică autoritate legiuitoare a țării, Curtea, arăta că principiul separației și echilibrului puterilor în stat nu are

semnificația interzicerii Guvernului de a interveni pe cale legislativă delegată în sensul modificării, completării sau al abrogării unor legi adoptate de Parlament.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, soluția și considerentele deciziilor amintite își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Cât privește critica raportată la dispozițiile constituționale referitoare la dreptul la un nivel de trai decent și dreptul la măsuri de protecție socială, Curtea constată că textele de lege criticate nu afectează drepturile invocate, ci doar amână aplicarea unor măsuri ce ar avea ca rezultat creșterea nivelului de trai pentru viitor. Așa cum s-a reținut în mod constant în jurisprudența Curții Constituționale, atât asigurarea unui anumit nivel de trai, cât și instituirea unor măsuri de protecție socială, altele decât cele nominalizate de Constituție, reprezintă o obligație de mijloace a statului, fără un conținut fix și care este influențată direct de condițiile social-economice în care se adoptă astfel de măsuri. Astfel, situații precum cele invocate în preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 114/2009, ca și în expunerea de motive a Legii bugetului asigurărilor sociale de stat pe anul 2010 nr. 12/2010, și care urmăresc prevenirea unor consecințe negative majore la nivel macroeconomic pot reprezenta justificări rezonabile pentru a amâna aplicarea unor reglementări mai favorabile, fără ca aceasta să aibă semnificația înfrângerii dispozițiilor art. 41 și art. 47 din Constituție.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2009 privind unele măsuri financiar-bugetare, excepție ridicată de Sidon Musca în Dosarul nr. 1.644/117/2010 al Tribunalul Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale și de Ioan Chiorean în Dosarul nr. 2.201/85/2009 al Curții de Apel Alba Iulia — Secția pentru conflicte de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 2 iunie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 726

din 2 iunie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar pentru perioada mai—decembrie 2009

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării

personalului din sectorul bugetar pentru perioada mai—decembrie 2009, excepție ridicată de Sindicatul Învățământului Preuniversitar „Paul Popescu Neveanu” din Timișoara în Dosarul nr. 1.163/30/2010 al Tribunalul Timiș — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate, sens în care arată că prevederile de lege criticate au fost abrogate, astfel că, potrivit art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, nu mai pot constitui obiect al controlului de constituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 7 mai 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.163/30/2010, **Tribunalul Timiș — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar pentru perioada mai—decembrie 2009.**

Excepția a fost ridicată de Sindicatul Învățământului Preuniversitar „Paul Popescu Neveanu” din Timișoara cu prilejul soluționării unei cauze civile având ca obiect calcularea și plata diferențelor de drepturi salariale neacordate.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că prin Legea nr. 221/2008 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 personalului din învățământ s-a aprobat ca, începând cu data de 1 octombrie 2008, valoarea coeficientului de multiplicare 1.000 pentru salariile personalului didactic să fie de 400 de lei. Or, ulterior, prin ordonanțe de urgență succesive, declarate ca neconstituționale, Guvernul a stabilit un coeficient de multiplicare diferit. Aceeași prevedere neconstituțională se regăsește și în art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2009. De aceea, se impune admiterea excepției, pentru motivele pe care Curtea Constituțională le-a reținut deja în jurisprudența sa.

Tribunalul Timiș — Secția civilă consideră că excepția de neconstituționalitate este întemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele de vedere solicitate cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar pentru perioada mai—decembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 286 din 30 aprilie 2009, ordonanță aprobată prin Legea nr. 300/2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 676 din 8 octombrie 2009.

Textul de lege criticat are următoarea redactare:

— Art. 2: „*Ordonanța Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 și în anul 2009 personalului din învățământ, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 82 din 1 februarie 2008, aprobată cu modificări prin Legea nr. 221/2008, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:*

1. *La articolul 11 alineatul (1), litera a¹) va avea următorul cuprins:*

«*a¹) pentru perioada 1 mai—31 decembrie 2009, coeficienții de multiplicare și valorile coeficientului de multiplicare 1,000 sunt prevăzuți pentru toate funcțiile didactice și didactice auxiliare în anexele nr. 1.1a, 1.2a, 2a și 3a;»*

2. *La articolul 11 alineatul (1), literele b) și c) se abrogă.*

3. *Anexele nr. 1.1b, 1.2b, 2b și 3b se abrogă.»*

Autorul excepției consideră că prevederile legale criticate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 1 alin. (4) și (5) referitoare la statul român, art. 20 alin. (1) referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 41 alin. (2) privind munca și protecția socială a muncii, art. 61 alin. (1) privind rolul Parlamentului, art. 102 alin. (1) privind rolul Guvernului, art. 111 alin. (1) privind informarea Parlamentului, art. 115 alin. (4) și (6) privind condițiile de adoptare a ordonanțelor de urgență, precum și art. 141 privind Consiliul Economic și Social.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2009 modificau dispoziții ale Ordonanței Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 și în anul 2009 personalului din învățământ, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 82 din 1 februarie 2008, aprobată cu modificări prin Legea nr. 221/2008, cu modificările și completările ulterioare. Această din urmă ordonanță a fost abrogată însă prin dispozițiile art. 48 alin. (1) pct. 16 din Partea a III-a, Capitolul VI din Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 762 din 9 noiembrie 2009, astfel că nici textul de lege criticat nu mai este în vigoare.

Pentru aceste motive, având în vedere dispozițiile art. 29 alin. (1) și (5) din Legea nr. 47/1992, precum și data la care instanța de contencios constituțional a fost sesizată, Curtea va respinge excepția de neconstituționalitate ca inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar pentru perioada mai—decembrie 2009, excepție ridicată de Sindicatul Învățământului Preuniversitar „Paul Popescu Neveanu” din Timișoara în Dosarul nr. 1.163/30/2010 al Tribunalul Timiș — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 2 iunie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 744

din 2 iunie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 166 alin. (4) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Benke Károly	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 161 alin. (4) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Codecs” — S.A. din București în Dosarul nr. 44.249/3/2009 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care arată că, în urma republicării Legii nr. 53/2003, soluția legislativă criticată se regăsește în prezent la art. 166 alin. (4) din lege. Pe fond, solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, întrucât autorul excepției nu își motivează critica de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 4 mai 2010, pronunțată în Dosarul nr. 44.249/3/2009, **Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 161 alin. (4) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Codecs” — S.A. din București într-o cauză având ca obiect drepturi bănești.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că dispozițiile legale criticate încalcă art. 16 din Constituție, întrucât obligă angajatorul la plata daunelor-interese pentru întârzierea plății salariului în condițiile în care, la rândul său, angajatorul nu și-a încasat creanțele de la debitorii săi având în vedere situația economică dificilă a țării.

Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale consideră că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată, întrucât legiuitorul a prevăzut numai posibilitatea acordării daunelor-interese în cazul întârzierii nejustificate a plății salariului, ceea ce înseamnă că această obligație a angajatorului este supusă unor cerințe de fapt a căror dovadă poate fi efectuată în cadrul procedurilor judiciare.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul a apreciat că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată, plata daunelor-interese fiind doar o consecință a neîndeplinirii obligației de plată a salariului. Totodată, se arată că aspectele invocate de autorul excepției referitoare la dificultățile economice nu țin de constituționalitate, ci de aplicarea prevederii legale la situația concretă, care revine în competența instanțelor judecătorești.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 161 alin. (4) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 5 februarie 2003. Ulterior sesizării Curții, Legea nr. 53/2003 a fost republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 345 din 18 mai 2011, soluția legislativă criticată regăsindu-se la art. 166 alin. (4) din lege, text asupra căruia Curtea urmează să se pronunțe prin prezenta decizie. Dispozițiile art. 166 alin. (4) din lege au următorul cuprins:

„Întârzierea nejustificată a plății salariului sau neplata acestuia poate determina obligarea angajatorului la plata de daune-interese pentru repararea prejudiciului produs salariatului.”

Autorul excepției consideră că textele de lege criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 16 privind egalitatea în drepturi.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată următoarele:

Principiul egalității în drepturi, consacrat de art. 16 din Constituție, are în vedere dreptul cetățenilor — deci, al persoanelor fizice — de a fi egali în fața legii și a autorităților

publice, fără privilegii și fără discriminări. Prin Decizia nr. 35 din 2 aprilie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 75 din 11 aprilie 1996, sau Decizia nr. 891 din 10 iulie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 593 din 7 august 2008, Curtea Constituțională a reținut că „Principiul egalității cetățenilor se aplică și persoanelor juridice, în măsura în care prin intermediul acestora cetățenii își exercită un drept constituțional [...]”. Or, în cauza de față, autorul excepției invocă art. 16 din Constituție prin prisma faptului că o persoană juridică este dezavantajată, întrucât ar putea datora daune-interese ca urmare a neexecutării la timp, din varii motive, a unei prevederi esențiale a contractului individual de muncă: plata remunerației. Este evident că art. 16 din Constituție nu are incidență în cauză, neurmărindu-se exercitarea de către persoana fizică, prin intermediul persoanei juridice, a unui drept fundamental, ci apărarea unor interese pur economice ale persoanei juridice. Mai mult, în motivarea excepției nici nu se precizează în raport cu care dintre subiecții de drept ar fi dezavantajat/discriminat angajatorul; or, invocarea art. 16 din Constituție se face întotdeauna prin arătarea unor situații comparabile de unde ar rezulta discriminarea.

De asemenea, Curtea reține că aspectele invocate de autorul excepției tind să transforme critica sa de neconstituționalitate în chestiuni de fapt asupra cărora instanța judecătorească este cea competentă să se pronunțe.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 166 alin. (4) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Codecs” — S.A. din București în Dosarul nr. 44.249/3/2009 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 2 iunie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 757

din 7 iunie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. I și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Simina Gagu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—

22 decembrie 1989, modificată și completată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010, excepție ridicată de Ioan Eugen Muntean în Dosarul nr. 253/97/2010 al Tribunalului Hunedoara — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca devenită inadmisibilă, deoarece, prin Decizia Curții Constituționale nr. 1.354/2010, textele de lege criticate au fost declarate neconstituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 21 iulie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 253/97/2010, **Tribunalul Hunedoara — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, modificată și completată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010.**

Excepția a fost ridicată de Ioan Eugen Muntean într-o cauză având ca obiect pretenții solicitate în temeiul Legii nr. 221/2009.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia critică, în esență, soluția legislativă a plafonării cuantumului despăgubirilor, susținând că Guvernul nu a fost abilitat expres de Parlament să emită ordonanțe în domeniul despăgubirilor pentru prejudiciile morale suferite de persoanele condamnate politic sau care au făcut obiectul unor măsuri administrative cu caracter politic, în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, mai ales că stabilirea cuantumului despăgubirilor a fost dată în competența instanțelor judecătorești, potrivit Legii nr. 221/2009. Autorul susține că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 a fost adoptată fără a exista o situație extraordinară a cărei reglementare să nu poată fi amânată și fără motivarea urgenței.

Totodată, autorul consideră că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 generează discriminări din cauza existenței practicii neunitare a instanțelor judecătorești, atât sub aspectul acordării de despăgubiri morale persoanelor care au fost supuse măsurilor administrative cu caracter politic, cât și al cuantumului acestora, de vreme ce unele instanțe au acordat despăgubiri superioare celor prevăzute de ordonanță, iar altele au respins acțiunile. Diferențieri injuste și nejustificate se creează, în opinia autorului excepției, și între categoriile de succesori legali ai persoanei supuse măsurii cu caracter politic. Prin stabilirea unor sume maxime nesemnificative, se reduce la derizoriu însăși existența despăgubirii.

Actul normativ menționat contravine art. 53 din Constituție, prin aceea că restrânge drepturile descendenților în raport cu persoana care a suferit condamnarea cu caracter politic sau a fost supusă unor măsuri administrative cu caracter politic, precum și dreptul descendenților de gradul al II-lea în raport cu cei de gradul I. În opinia autorului excepției, se încalcă și art. 15 alin. (1) din Constituție, deoarece, prin cuantificarea despăgubirilor pentru prejudicii morale, se aduce atingere drepturilor consacrate prin Decretul-lege nr. 118/1990.

De asemenea, autorul invocă Decizia nr. 21 din 10 martie 2008, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secțiile Unite, cu ocazia examinării recursului în interesul legii, prin care s-a statuat că „modificarea, completarea sau abrogarea totală sau parțială a unui act normativ reprezintă instituții juridice diferite, cu efecte diferite”.

Tribunalul Hunedoara — Secția civilă „susține excepția de neconstituționalitate a art. 5 din Legea nr. 221/2009, cu modificările aduse prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010”, apreciind că, prin plafonarea cuantumului despăgubirilor pentru prejudiciile morale suferite, la sume cuprinse între 10.000 euro și 2.500 euro, după cum petentul este victima directă sau un descendent al acesteia, actul emis ar putea avea drept consecință încălcarea principiului protecției încrederii cetățeanului în stat, iar instituția daunelor morale ar putea deveni o simplă ficțiune. Pe de altă parte, instanța judecătorească consideră inexplicabilă excluderea claselor ascendenților și colateralilor privilegiați de la vocația obținerii despăgubirilor pentru prejudiciile suferite de persoanele care s-au împotrivit regimului totalitar.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

În ceea ce privește obiectul excepției de neconstituționalitate, Curtea constată că, deși, potrivit încheierii de sesizare, acesta îl constituie dispozițiile art. 5 din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, modificată și completată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010, în realitate, autorul excepției critică dispozițiile art. I și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, ordonanță publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 446 din 1 iulie 2010. Prin urmare, Curtea se va pronunța asupra acestor prevederi de lege, având următorul cuprins:

— Art. I: „Art. I. — *Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 396 din 11 iunie 2009, se modifică și se completează după cum urmează:*

1. *La articolul 5 alineatul (1), litera a) se modifică și va avea următorul cuprins:*

«a) *acordarea unor despăgubiri pentru prejudiciul moral suferit prin condamnare în quantum de până la:*

1. *10.000 de euro pentru persoana care a suferit condamnarea cu caracter politic în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989 sau care a făcut obiectul unor măsuri administrative cu caracter politic;*

2. *5.000 de euro pentru soțul/soția și descendenții de gradul I;*

3. *2.500 de euro pentru descendenții de gradul al II-lea.»*

2. La articolul 5, după alineatul (1) se introduce un nou alineat, alineatul (1¹), cu următorul cuprins:

„(1¹) La stabilirea cuantumului despăgubirilor prevăzute la alin. (1), instanța judecătorească va lua în considerare, fără a se limita la acestea, durata pedepsei privative de libertate, perioada de timp scursă de la condamnare și consecințele negative produse în plan fizic, psihic și social, precum și măsurile reparatorii deja acordate în temeiul Decretului-lege nr. 118/1990 privind acordarea unor drepturi persoanelor persecutate din motive politice de dictatura instaurată cu începere de la 6 martie 1945, precum și celor deportate în străinătate ori constituite în prizonieri, republicat, și al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 214/1999 privind acordarea calității de luptător în rezistența anticomunistă persoanelor condamnate pentru infracțiuni săvârșite din motive politice, persoanelor împotriva cărora au fost dispuse, din motive politice, măsuri administrative abuzive, precum și persoanelor care au participat la acțiuni de împotrivire cu arme și de răsturnare prin forță a regimului comunist instaurat în România, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 568/2001, cu modificările și completările ulterioare.”;

— Art. II: „Art. II. — Dispozițiile Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, astfel cum au fost modificate și completate prin prezenta ordonanță de urgență, se aplică proceselor și cererilor pentru a căror soluționare nu a fost pronunțată o hotărâre judecătorească definitivă până la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textele legale criticate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 15 alin. (1) privind universalitatea, ale art. 16 privind egalitatea în drepturi, ale art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, ale art. 73 alin. (3) lit. h) privind reglementarea prin lege organică a infracțiunilor, pedepselor și a regimului executării acestora, ale art. 108 alin. (3) privind actele Guvernului, ale art. 115 alin. (1), (2) și (4) privind emiterea ordonanțelor și condițiile de adoptare a ordonanțelor de urgență, precum și prevederile art. 8 din Declarația Universală a Drepturilor Omului privind dreptul la satisfacție efectivă din partea instanțelor juridice naționale competente, împotriva actelor care violează drepturile fundamentale și ale art. 23 pct. 2 și 3 din Declarație privind dreptul la salariu egal și dreptul la o retribuție echitabilă și satisfăcătoare.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

1. Prin Decizia nr. 1.354 din 20 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 761 din 15 noiembrie 2010, Curtea a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. I pct. 1 și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 sunt neconstituționale. În acest sens, Curtea a reținut că dispozițiile legale instituie o inechitate, fără o motivare temeinică, obiectivă și rațională, deși Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 este motivată de urgență și necesitatea reglementării „unor măsuri pentru instituirea unui regim echitabil în acordarea despăgubirilor privind condamnările cu caracter politic pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989”.

Totodată, Curtea a observat că tratamentul juridic diferit aplicat persoanelor care solicită despăgubiri pentru prejudiciul moral suferit prin condamnare este determinat de celeritatea cu care a fost soluționată cererea de către instanțele de judecată, prin pronunțarea unei hotărâri judecătorești definitive. Tratamentul juridic diferențiat aplicat celor care se consideră îndreptățiți la despăgubiri pentru prejudiciul moral suferit prin

condamnarea politică, în funcție de momentul în care hotărârea pronunțată de instanța privind dreptul la despăgubiri rămâne definitivă, afectează drepturile persoanelor care nu dețineau o hotărâre definitivă la data intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2010.

În consecință, Curtea a constatat că dispozițiile art. I pct. 1 și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 încalcă prevederile art. 16 alin. (1) din Constituție privind egalitatea în drepturi.

De asemenea, Curtea a constatat că prevederile legale criticate încalcă și principiul neretroactivității, consacrat de art. 15 alin. (2) din Constituție, în sensul că se aplică inclusiv situațiilor în care există o hotărâre judecătorească pronunțată în primă instanță, care, deși nedefinitivă, poate fi legală și temeinică prin raportare la legislația aflată în vigoare la data pronunțării acesteia. Astfel, la data introducerii cererii de chemare în judecată, sub imperiul Legii nr. 221/2009, nemodificată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010, s-a născut un drept la acțiune pentru a solicita despăgubiri neplafonate sub aspectul întinderii, iar Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 nu constituie norme de procedură pentru a se invoca principiul aplicării sale imediate, ci reprezintă un act normativ cu dispoziții de drept material, astfel că legea aflată în vigoare la data formulării cererii de chemare în judecată este aplicabilă pe tot parcursul procesului.

Pe de altă parte, Curtea a constatat că prevederile art. I pct. 1 și art. II ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2010 înfrâng și dispozițiile art. 115 alin. (6) din Constituție, deoarece este afectat un drept fundamental — egalitatea în drepturi a cetățenilor — consfințit prin art. 16 alin. (1) din Constituție.

Având în vedere argumentele expuse, Curtea a observat că nerespectarea acestor norme constituționale atrage și înfrângerea prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (5), potrivit cărora, „în România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie”.

În aceste condiții, Curtea constată că, în prezenta cauză, sunt incidente dispozițiile art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, potrivit cărora „Nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale”.

Reținând că acest caz de inadmisibilitate a excepției de neconstituționalitate a intervenit după sesizarea Curții, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. I pct. 1 și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 urmează să fie respinsă ca devenită inadmisibilă.

2. Cât privește critica de neconstituționalitate a prevederilor art. I pct. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010, Curtea reține că aceasta vizează soluția legislativă potrivit căreia măsurile reparatorii deja acordate în temeiul Decretului-lege nr. 118/1990 privind acordarea unor drepturi persoanelor persecutate din motive politice de dictatura instaurată cu începere de la 6 martie 1945, precum și celor deportate în străinătate ori constituite în prizonieri, republicat, sunt luate în considerare la stabilirea cuantumului despăgubirilor pentru prejudiciile morale suferite ca urmare a condamnării politice sau supunerii la o măsură administrativă cu caracter politic.

Curtea observă că prevederile art. I pct. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 introduc la art. 5 din Legea nr. 221/2009 alin. (11), care, instituind cu titlu exemplificativ criteriile pe baza cărora instanța judecătorească va stabili cuantumul despăgubirilor, fac trimitere în mod expres la prevederile art. 5 alin. (1) din Legea nr. 221/2009. În aceste condiții, Curtea constată că, prin declararea ca neconstituționale

a prevederilor art. 5 alin. (1) lit. a) teza întâi din Legea nr. 221/2009, prin Deciziile nr. 1.358 din 21 octombrie 2010 și nr. 1.360 din 21 octombrie 2010, ambele publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 761 din 15 noiembrie 2010, trimiterile la aceste prevederi rămân fără obiect.

Prin urmare, Curtea constată că și critica de neconstituționalitate formulată sub acest aspect a rămas fără obiect, motiv pentru care excepția de neconstituționalitate a art. I pct. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 urmează a fi respinsă ca devenită inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. I și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, excepție ridicată de Ioan Eugen Munteanu în Dosarul nr. 253/97/2010 al Tribunalului Hunedoara — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 iunie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Simina Gagu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 790

din 16 iunie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1) și art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Benke Károly	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1) și art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, excepție ridicată de Societatea Agricolă Inotești din comuna Colceag, sat Inotești, jud. Prahova în Dosarul nr. 4652.7/281/2008 al Curții de Apel Ploiești — Secția civilă și pentru cauze cu minori și de familie.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 3.802D/2010, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1) și art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, excepție ridicată de Societatea

Agricolă Inotești din comuna Colceag, sat Inotești, jud. Prahova în Dosarul nr. 442,117/42/2010 al Curții de Apel Ploiești — Secția civilă și pentru cauze cu minori și de familie.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra faptului că autorul excepției a depus în ambele dosare cereri prin care solicită amânarea judecării cauzei, motivate de imposibilitatea sa de prezentare din motive medicale, respectiv de faptul că, în temeiul art. 113 din Codul penal, a fost dispusă față de acesta măsura de siguranță a obligării la tratament medical. În acest sens, au fost depuse la dosare copii de pe o citație emisă de Judecătoria Ploiești din care reiese faptul că autorul excepției era chemat în fața acestei instanțe pentru data de 20 mai 2011 într-o cauză având ca obiect luarea măsurii obligării la tratament medical.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea cererilor formulate, apreciind că acestea nu sunt motivate în mod corespunzător și că autorul excepției avea suficient timp să își pregătească apărarea, având în vedere data la care au fost pronunțate încheierile de sesizare.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 156 alin. 1 din Codul de procedură civilă, respinge cererile autorului excepției, întrucât, pe de o parte, acestea nu au fost temeinic motivate, iar, pe de altă parte, autorul excepției a avut la dispoziție suficient timp pentru a-și pregăti apărarea având în vedere faptul că între momentul pronunțării încheierilor de sesizare a Curții

Constituționale și data ședinței publice au trecut mai bine de 9 luni.

Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele sus-menționate, din oficiu, pune în discuție conexarea Dosarului nr. 3.802D/2010 la Dosarul nr. 3.784D/2010.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu măsura conexării dosarelor.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 3.802D/2010 la Dosarul nr. 3.784D/2010, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, întrucât excepția de neconstituționalitate nu a fost motivată în sensul art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 6 și 7 septembrie 2010, pronunțate în Dosarele nr. 4652.7/281/2008 și nr. 442,117/42/2010, **Curtea de Apel Ploiești — Secția civilă și pentru cauze cu minori și de familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1) și art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă**, excepție ridicată de Societatea Agricolă Inotești din comuna Colceag, sat Inotești, jud. Prahova în cauze având ca obiect soluționarea unor cereri de reexaminare formulate împotriva încheierilor prin care au fost respinse cererile de acordare a ajutorului public judiciar.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că textele legale criticate încalcă o serie de prevederi constituționale și convenționale, fără a se motiva în concret pretinsa contrarietate dintre dispozițiile legale și cele constituționale invocate.

Curtea de Apel Ploiești — Secția civilă și pentru cauze cu minori și de familie apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este întemeiată, întrucât, pe de o parte, creează discriminări între persoanele fizice și cele juridice sub aspectul vocației la acordarea ajutorului public judiciar, iar, pe de altă parte, încalcă art. 21 din Constituție și art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, din moment ce nu prevede posibilitatea persoanelor juridice de a beneficia de sprijinul unui specialist care să îi garanteze o apărare eficientă a drepturilor sale.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 2 alin. (1) și art. 4 din Ordonanța de urgență a

Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 327 din 25 aprilie 2008, care au următorul cuprins:

— Art. 2 alin. (1): „(1) *Prezenta ordonanță de urgență este aplicabilă în toate cazurile în care se solicită ajutor public judiciar în fața instanțelor judecătorești sau a altor autorități cu atribuții jurisdicționale române de către orice persoană fizică având domiciliul sau reședința obișnuită în România sau într-un alt stat membru al Uniunii Europene.*”;

— Art. 4: „*Poate solicita acordarea ajutorului public judiciar, în condițiile prezentei ordonanțe de urgență, orice persoană fizică, în situația în care nu poate face față cheltuielilor unui proces sau celor pe care le implică obținerea unor consultații juridice în vederea apărării unui drept sau interes legitim în justiție, fără a pune în pericol întreținerea sa ori a familiei sale.*”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin art. 1 alin. (3) privind statul de drept, art. 4 privind criteriile de nediscriminare, art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, art. 40 privind dreptul de asociere, art. 44 privind dreptul de proprietate, art. 47 privind nivelul de trai, art. 48 privind familia, art. 124 privind înfăptuirea justiției și art. 136 alin. (5) privind inviolabilitatea proprietății private, precum și a dispozițiilor art. 6 privind dreptul la un proces echitabil, art. 11 privind libertatea de întrunire și de asociere, art. 14 privind interzicerea discriminării din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, respectiv a art. 1 privind interzicerea generală a discriminării din Protocolul nr. 12 la Convenție.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată următoarele:

I. Art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 stabilește o cauză de inadmisibilitate a excepției de neconstituționalitate ce poate fi constatată numai de Curtea Constituțională, nefiind o competență partajată cu cea a instanțelor judecătorești (a se vedea Decizia nr. 143 din 25 februarie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 164 din 15 martie 2010). Curtea, prin decizia menționată, a stabilit, cu valoare de principiu, că o excepție este inadmisibilă în cazul în care autorul acesteia „se mărginește numai la a invoca în susținerea acesteia o prevedere constituțională, precum și o afirmație cu caracter absolut generic [...]. Simpla enumerare în susținerea excepției a unor prevederi constituționale pretins încălcate nu este de natură să satisfacă exigențele art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992”. De altfel, în acest sens, Curtea s-a mai pronunțat prin numeroase decizii, cu titlu exemplificativ, reținându-se: Decizia nr. 627 din 29 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 555 din 23 iulie 2008, Decizia nr. 465 din 17 mai 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 367 din 30 mai 2007, Decizia nr. 517 din 8 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 412 din 2 iunie 2008, Decizia nr. 245 din 19 februarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 166 din 17 martie 2009, sau Decizia nr. 588 din 14 aprilie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 338 din 21 mai 2009.

În consecință, în cauza de față, Curtea constată că autorul excepției nu își motivează critica de neconstituționalitate, astfel încât excepția este inadmisibilă.

II. De asemenea, Curtea observă că, din opinia instanței judecătorești, transpare ideea că autorul excepției ar fi nemulțumit de faptul că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 nu se aplică și în privința persoanelor juridice. Or, se ține astfel la completarea conținutului normativ al dispozițiilor legale criticate (care, de fapt, nu sunt criticate pentru ceea ce cuprind, ci pentru ceea ce nu cuprind), iar Curtea Constituțională, în acord cu art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, „se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului”.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1) și art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, excepție ridicată de Societatea Agricolă Inotești din comuna Colceag, sat Inotești, jud. Prahova în dosarele nr. 4652.7/281/2008 și nr. 442,117/42/2010 ale Curții de Apel Ploiești — Secția civilă și pentru cauze cu minori și de familie.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 16 iunie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 911

din 5 iulie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 103 alin. (8) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Doina Suliman	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 9/2009 pentru completarea art. 103 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Constantin Ghiocel în Dosarul nr. 4.239/109/2009 al Curții de Apel Pitești — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.588D/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune să se facă apelul și în Dosarul Curții Constituționale nr. 3.591D/2010, care are ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 9/2009 pentru completarea art. 103 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Anton Ghiocel în Dosarul nr. 4.243/109/2009 al Curții de Apel Pitești — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere obiectul identic al excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele sus-menționate, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public consideră că sunt îndeplinite condițiile legale pentru conexarea dosarelor.

Curtea, în temeiul prevederilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 3.591D/2010 la Dosarul nr. 3.588D/2010, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin Încheierea din 26 mai 2010, pronunțată în Dosarul nr. 4.239/109/2009, **Curtea de Apel Pitești — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 9/2009 pentru completarea art. 103 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice.**

Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Constantin Ghiocel cu ocazia soluționării recursului formulat de Instituția Prefectului Județului Argeș împotriva Sentinței civile nr. 25/CAF din 15 ianuarie 2010, pronunțată de Tribunalul Argeș — Secția civilă.

Prin Încheierea din 26 mai 2010, pronunțată în Dosarul nr. 4.243/109/2009, **Curtea de Apel Pitești — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 9/2009 pentru completarea art. 103 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice.**

Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Anton Ghiocel cu ocazia soluționării recursului formulat de Instituția Prefectului Județului Argeș împotriva Sentinței civile nr. 53/CAF din 22 ianuarie 2010, pronunțată de Tribunalul Argeș — Secția civilă.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că art. 103 alin. (8) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 contravine prevederilor constituționale ale art. 1, 11, 15, 16, 20, 21, 26, 52 și 53. În acest sens arată, în esență, că dispozițiile de lege criticate "reglementează un cadru ipotetic, acela al indiciilor care anteamază o prezumție de vinovăție în obținerea permisului de conducere și atribuie autorității emitente posibilitatea de a suspenda exercitarea unui drept constituțional, care, până la dovedirea încălcării dispozițiilor legale în materie, nu poate fi îngrădit". De asemenea, autorii excepției susțin că dispozițiile de lege criticate intră în contradicție cu dispozițiile Legii nr. 126/1997 și cele ale art. 1 alin. (6) din Legea nr. 554/2004 și reglementează două instituții de suspendare a exercitării dreptului de a conduce autovehicule pe drumurile publice, una ca sancțiune contravențională și alta ca sancțiune administrativă, ceea ce contravine prevederilor constituționale referitoare la dreptul la apărare. Consideră că prin textul de lege criticat se restricționează un drept legitim, fără ca persoana vătămată să se poată adresa justiției pentru apărarea dreptului său, în cadrul unui proces echitabil și soluționat într-un termen rezonabil. În fine, autorul excepției invocă jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, Cauza *Escoubet vs. Belgia* și Cauza *Malige vs. Franța*.

Instanța de judecată apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile articolului unic al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 9/2009 pentru completarea art. 103 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 126 din 2 martie 2009, având următorul cuprins: „La articolul 103 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 670 din 3 august 2006, cu modificările și completările ulterioare, după alineatul (7) se introduce un nou alineat, alineatul (8), cu următorul cuprins:

«(8) În situația în care autoritatea emitentă a permisului de conducere a sesizat instanța de judecată potrivit art. 114 alin. (1) lit. e), autoritatea emitentă a permisului de conducere va dispune prin ordin suspendarea exercitării dreptului de a conduce autovehicule, suspendare ce operează până la rămânerea definitivă și irevocabilă a hotărârii judecătorești. În acest caz, titularul este obligat să se prezinte la unitatea de

poliție pe raza căreia domiciliază, are reședința sau, după caz, rezidența normală, în termen de 5 zile de la comunicarea ordinului, pentru a preda permisul de conducere.»

În aceste condiții, Curtea urmează să se pronunțe asupra constituționalității dispozițiilor art. 103 alin. (8) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice.

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale, autorii excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 1 referitoare la statul român, ale art. 11 referitoare la dreptul internațional și dreptul intern, ale art. 15 referitoare la universalitatea legii, ale art. 16 referitoare la egalitatea în drepturi, ale art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, ale art. 21 referitoare la accesul liber la justiție, ale art. 26 referitoare la viața intimă, familială și privată, ale art. 52 referitoare la dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică să obțină recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim, anularea actului și repararea pagubei și ale art. 53 referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Examinând excepția de neconstituționalitate, referitor la invocarea încălcării dispozițiilor art. 53 din Constituție, Curtea constată că domeniul de aplicare al acestui text constituțional este circumscris restrângerii exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți prevăzute de Legea fundamentală, iar nu restrângerii exercițiului oricărui drept subiectiv, chiar dacă el izvorăște dintr-un act normativ. Textul de lege criticat nu restrânge drepturi sau libertăți constituționale, ci stabilește posibilitatea autorității emitente a permisului de conducere de a dispune, prin ordin, suspendarea exercitării dreptului de a conduce autovehicule, atunci când această autoritate a sesizat instanța de judecată în vederea anulării permisului de conducere obținut cu nerespectarea prevederilor legale.

Pe de altă parte, este de observat că alin. (1) al art. 53 prevede, între alte situații, că exercițiul unor drepturi poate fi restrâns și pentru apărarea ordinii publice, a drepturilor și a libertăților cetățenilor.

Astfel, între exercitarea dreptului de a conduce autovehicule de către unele persoane pentru care există indicii privind dobândirea permisului de conducere fără a fi absolvit un curs de pregătire sau fără parcurgerea etapelor de examinare teoretică și practică ori prin susținerea formală a acestora și ocrotirea interesului general, care se identifică în acest caz cu necesitatea menținerii siguranței circulației pe drumurile publice, legiuitorul a înțeles să dea prioritate celui din urmă.

De altfel, măsura propusă de textul de lege criticat este una temporară, ce operează până la rămânerea definitivă și irevocabilă a hotărârii judecătorești prin care se dispune anularea permisului de conducere. În cazul în care instanța de judecată constată că nu poate dispune anularea permisului de conducere, acesta fiind obținut cu respectarea normelor legale, va respinge cererea introdusă de autoritatea emitentă a permisului de conducere, urmând ca aceasta din urmă să facă aplicarea art. 113 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 și să dispună restituirea permisului de conducere titularului.

În ceea ce privește critica autorului excepției referitoare la invocarea prevederilor art. 21 și ale art. 52 din Constituție, se constată că aceasta este neîntemeiată, potrivit Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, cel interesat, inclusiv autorul excepției, putându-se adresa instanței de contencios administrativ competente pentru a solicita anularea în tot sau în parte a actului, repararea pagubei cauzate și, eventual, reparații pentru daune morale.

Față de invocarea prevederilor art. 11 și art. 20 din Constituție, Curtea constată că autorul excepției nu a indicat dispozițiile internaționale considerate a fi încălcate de art. 103

alin. (8) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, astfel că nu poate fi reținută nici această critică de neconstituționalitate.

De asemenea, în ceea ce privește invocarea de către autorul excepției a prevederilor art. 1, 15 și 26 din Constituție, Curtea reține că aceste dispoziții constituționale nu au relevanță în cauza dedusă controlului.

În ceea ce privește critica potrivit căreia textul criticat intră în contradicție cu dispozițiile Legii nr. 126/1997 și cele ale art. 1 alin. (6) din Legea nr. 554/2004, Curtea constată că examinarea constituționalității unui text de lege are în vedere compatibilitatea acestui text cu dispozițiile constituționale pretins violate, iar nu compararea mai multor prevederi legale între ele și raportarea concluziei ce ar rezulta din această comparație la dispoziții ori principii ale Constituției. Procedându-se altfel, s-ar ajunge, inevitabil, la concluzia că, deși fiecare dintre dispozițiile legale

este constituțională, numai coexistența lor ar pune în discuție constituționalitatea uneia dintre ele. Așa fiind, se reține că eventuala contradicție existentă între dispozițiile unor legi în vigoare nu intră sub incidența controlului de constituționalitate.

De altfel, asupra dispozițiilor art. 103 alin. (8) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 raportate la aceleași prevederi constituționale și cu motivare similară, Curtea s-a pronunțat prin mai multe decizii, precum Decizia nr. 329/2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 334 din 20 mai 2010, constatând că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Întrucât nu au apărut elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele acestor decizii își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 103 alin. (8) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Constantin Ghiocel în Dosarul nr. 4.239/109/2009 al Curții de Apel Pitești — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal și de Anton Ghiocel în Dosarul nr. 4.243/109/2009 al aceleiași instanțe de judecată.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 5 iulie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Doina Suliman

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR



„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

